

Θεραπεία δαιμονισμένου από τους εορτάζοντες Αγίους Κύρο και Ιωάννη

/ [Βίοι Αγίων](#)

Σήμερα η εκκλησία μας τιμά τους Αγίους Αναργύρους Κύρο (Αμπακίρ) και Ιωάννη (Αμπαγιοχάνα) για τους οποίους έχει γράψει ο Άγιος Σωφρόνιος Ιεροσολύμων, διηγούμενος τον βίο και τα θαύματά τους. Όπως και ο νέος Άγιος της Εκκλησίας μας, Καλλίνικος, οι δύο Άγιοι αυτοί θεωρούνταν ικανοί διώκτες δαιμονίων. Η μαρτυρία που παραθέτουμε, λοιπόν, έχει σχέση με έναν τυφλό, ονόματι Θεόδωρο, ο οποίος είχε καταληφθεί από δαιμόνιο.

«Κίλικας ήταν ο Θεόδωρος, ξεκινώντας από τη πόλη των Αναζαρβέων, και από δύο ασθένειες δυσχερείς κατακρατούνταν, από τις οποίες το ένα ήταν δαιμόνιο, το πονηρότερο, με αγριότητα επιτιθέμενο και καταστρέφοντας στο διάβα του κάθε τι που εύρισκε (γιατί έτσι εκφράστηκε και ο πατέρας του δαιμονιζόμενου στο Ευαγγέλιο, λέγοντας προς τον Κύριο «σε φωτιά και σε νερό τον έβαλε να τον σκοτώσει με κάθε τρόπο και παντελώς να τον αφανίσει» [Μάρκ. 9:22]).

Το δε πάθος των οφθαλμών υπήρχε η τύφλωση, όχι από κάποια ασθένεια της φύσης, μήτε επειδή παρεισέφρησε κάποια σωματική νόσος, αλλά από ενέργεια, που σχεδιάστηκε από το δαίμονα. Τόσο πονηρό δαιμόνιο ήταν και από την υπερβολή της λύσσας του μισάνθρωπο!

Σ' αυτή την δεινή κατάσταση ευρισκόμενος ο Θεόδωρος, και ενώ ανέμενε κάτι τι που θα τον έσωνε, το μόνο που σκέφτονταν ήταν ότι με το θάνατο επιτέλους θα απαλλαγεί από αυτά τα βάσανα, γιατί «ο θάνατος είναι ανάπαυση για τον άνθρωπο» όπως λέει και ο Ιώβ (3:23) που φιλοσόφησε μέσα στα νοσήματά του, και αναιρεί από μόνος του τις δυσχέρειες και τις ταλαιπωρίες της ζωής.

Ο Κύρος όμως και ο Ιωάννης ομολογούνταν ως ικανοί διώκτες των δαιμόνων, αληθινοί υπερασπιστές και παραστάτες απέναντι στις σωματικές βλάβες και τις παντός είδους ασθένειες... Πιστεύοντας λοιπόν ο Θεόδωρος στο Θεό και στους μάρτυρες ταξίδευσε μέχρι την Αλεξάνδρεια και έφτασε με το έργο πλέον, επαληθεύοντας την προς αυτούς ακλόνητο πίστη, οι δε άγιοι τον παρέλαβαν και σε σύντομο διάστημα και από τα πάθη τα σωματικά τον θεράπευσαν και εργάτη θεοφιλούς ζωής τον ανέδειξαν.

Αφού, λοιπόν, εμφανίστηκαν σ' αυτόν λίγο μετά την άφιξή του και ενώ κοιμόταν, του έθεσαν διατάγματα και όρους, κι έπειτα μ' αυτόν τον τρόπο τον αξίωσαν της θεραπείας και της ανάρρωσης.

Οι δε όροι και τα διατάγματα ζητούσαν να αποθέσει την ταραχώδη ζωή του και να αναλάβει ζωή μονήρη και γαλήνια, γιατί αυτή είναι η πληρωμή, που επιθυμούν διακαώς οι άγιοι για τις θεραπείες, που κάνουν σε ανθρώπους, η από εδώ και μπρος διόρθωση του βίου τους. Για αυτό και με χαρά υποδέχονται αυτούς και αμέσως τους στέλνουν πίσω στην πατρίδα τους ως θεραπευμένους.

Τούτο έχει καταστεί φανερό και από πολλά άλλα, όχι όμως λιγότερο και από το παρόν διήγημα, γιατί, αφού ήρθαν, όπως προηγουμένως ανέφερα, στον Θεόδωρο, «Επιθυμείς», τον ρώτησαν «να γιατρευθείς;» και αυτός έκανε νεύμα «ναι» με το κεφάλι.

«Αν θέλεις να τύχεις της θεραπείας και να αποφύγεις τον κίνδυνο από την ασθένεια, συμφώνησε μαζί με μας ότι αν σωθείς, θα κατοικήσεις την ουράνιο έρημο του Ιορδάνου, όπου ο Χριστός ο Σωτήρας όλων των ανθρώπων βαπτίστηκε, κι αφού γίνεις οικιστής αυτής της ερήμου, το σχήμα του μοναχού και τους τρόπους θα αναλάβεις και θα μιμηθείς τον Βαπτιστή Ιωάννη, που έγινε οικιστής και πολίτης της, και την υγεία ο Θεός με μας θα σου χαρίσει και θα σε λυτρώσει από την κόλαση των παρόντων κινδύνων

».

Αφού δε συμφώνησε ο άρρωστος και ορκίστηκε ότι θα εκπληρώσει τη διαταγή τους, αμέσως οι άγιοι και το δαιμόνιο ως μαστιγούμενο και δραπετή εξεδίωξαν και από τα μάτια του θεράπευσαν τη τύφλωση, που το δαιμόνιο το ίδιο την είχε προκαλέσει. Αυτό μεν με διαταγή το εξεδίωξαν, έδιωξαν δε και την τύφλωση με κερί από τη σορό των αγίων, που τοποθέτησαν πάνω στα μάτια του.

Ο δε Θεόδωρος, διαπιστώνοντας την εξαφάνιση των συμπτωμάτων και αναλαμβάνοντας και πάλι την πολυπόθητη υγεία του, αφού ευχαρίστησε με όλη τη δύναμη της ψυχής του τους μάρτυρες, αναχώρησε και φεύγοντας, πήγε και κατοίκησε στην έρημο του Ιορδάνου κι εκεί ξεπλήρωσε την θεοσεβή και σεβάσμια εντολή των αγίων.

Πηγή: βιβλίο Αγίου Σωφρονίου Ιεροσολύμων, Αββάκυρος. Ο ισάγγελος βίος και τα παράδοξα θαύματα των Αγίων Αμπακίρ (Κύρου) και Αμπαγιοχάνα (Ιωάννου).

Εισαγωγή, μετάφραση και σχόλια από τον Γιάννη Φουρτούνα, Θεολόγο. Εκδόσεις ΚΕ.Π.Ε., Αθήνα, σελ. 255.